

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De defensione proprij peccati, & de his quæ possunt valere ad eius
detestationem. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

sed contra Dominum. Et Num. 14. vsquequo multitudo pessima
 murmurat contra dominum? Ideo quicquid infertur à persecu-
 toribus, patienter tolerandum est, & potius debet homo habere
 ocalum ad Deū, qui habet persecutorem in manu sua, quàm ad
 ipsum persecutorem. Cuius formam dedit nobis Dominus in
 cruce, quando dimissis persecutoribus dixit: Deus meus, Deus
 meus, ve quid deliquisti me? Mat. 27. Vnde super illud, Timeat
 dominū omnis terra. dicit Aug. Si creaturæ sequant, Deum timeat,
 non illas: quia omnia sub ipso sunt. Item gl. Cupiditatem nocē-
 di per te habes, potestatem autem nocendi, si ille non dat, non
 habes. Ideo Deus homo ante hominem stans ait Ioā. 19. Non ha-
 beres in me potestatem, nisi esset tibi datum desuper. Nec etiam
 ipse diabolus vel vnam ouiculam potuit tollere viro sancto Iob
 nisi prius diceret, Mitte manum tuam: hoc est, da potestatem.
 ¶ Tertium remedium est, quod homo cogitet intentionem, qua
 Deus permittit filios suos aduersitatibus flagellari. Qui enim ma-
 gnum amorem cogitaret, ex quo dominus filios suos flagellat,
 ipse non murmuraret. Vnde Greg. Ille solus de flagello murmu-
 rat, qui causam percussoris ignorat. Et Apo. 3. Ego quos amo, ar-
 guo & castigo. ¶ Quartum remedium & præcipuum est gratia
 Dei. Cum enim murmur provenit ex defectu celestis vnctionis
 in corde hominis, summum remedium est postulare vnctionē
 celestis gratiæ, vt faciat murmur istud cessare, & non vnctionē
 carnalis voluptatis, quæ licet ad tempus murmur cessare faciat,
 tamen in posterum magis reddit querulosum. vnde ab Heb. vlt.
 Optimum est gratia stabilire cor, nō esse, quæ non profuerunt
 ambulanti in eis. Aequè de facili posset homo impetrare à
 Deo gratiam per quam talia contemneretur, si quis ex corde eā
 peteret, sicut ab homine ea pro quibus murmurat. Sen. Quare
 potius impetrem à fortuna quod det, quàm à me ne petam?

*De defensione proprii peccati, & de his qua possunt valere ad eius
 detestationem.*

CAP. III.

Sequitur de tertio peccato linguæ, scilicet de defensione pro-
 prii peccati, quo vitio multum laborat hominum genus, q̄
 figuratum est Ge. 3. vbi legitur de parentibus nostris, quod cum
 cognouissent se esse nudos, cōsuerunt folia ficus, & fecerunt sibi
 petizomata. ¶ Ad detestationē huius peccati, Primo possunt va-
 lere verba sacre scripturæ dissuadentia illud ad Rom. 12. Non
 vosmetipsos defendentes charissimi. Et super illud, Nolite exal-
 tare cornu, dicit Gl. Si iam fecistis iniquitatem per cupiditatē,
 non defendatis per elationem: ¶ Secundo possunt facere ad hoc

exempla sanctorum, qui culpabiles se agnoscunt, vbi erit culpabiles non sunt. Greg. in arum merum: vbi culpam agnoscit, vbi culpa non est. Prouerbio. 18. Iustus prior est sui accuator. Gen. 27. Iacob qui lenis erat, iuda colli & manus pellibus hinc nis textit: in signum, quod vir iustus etiam innoxens sit, peccator tamen se deo reputare. Et Genes. 44. Scypho invento in sacro Benjamin, iudas qui tenet figuram confessionis, accusauit se sine culpa esset de illa re, dices ita: Quid respondebimus domino nostro, &c & subdit: Deus inuenit iniquitatem seruorum suorum. Ille etiam qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius, signa peccati habere voluit. Voluit enim circumcidi, & cum iniquis reputari. Tertio potest valere ad hoc, si ostendatur quanti meriti sit humilis confessio & accusatoria. Vnde Grego. Non minus admittor humillimam confessionem peccatorum, quam sublimia gesta virtutum. Item in Psal. Dixi, confitebor aduersum me iniustitiam meam domino, & tu remisisti impietatem peccati mei. Prouer. 15. Responsio mollis frangit iram. Mollis responsio, est sui ipsius accusatio, quae multum frangit iram Dei. Item super illud, In iustitias meas non abscondi, &c. dicitur. Quando homo defegit, Deus regit: cum homo tegit, Deus trahit eum homo agnoscit, Deus ignoscit. Item latro regnum in caecis meruit, quia se accusauit. Vnde Augustinus loquens de illo verbo, Sacrificium laudis honorificabit me, & illic iter, quo ostendam illi salutare Dei, dicit: Latro in cruce quare meruit? quia illam viam tenuit, vbi ostenditur salutare Dei, a qua tibi pes non erexit. In eo enim quod se accusauit, Deum laudauit, & super illud: Veritas de terra orta est, & iustitia de caelo propexerit, dicit Augustinus, quasi diceret Deus, arcamus ei, quia non parcat sibi: ignoscamus ei, quia non ignoscit sibi. Quarto, potest valere ad detestationem huius peccati hoc, quod peccatum istud multum impedit peccatorem: non enim vult Deus a peccatis suis liberare illum qui defendit ea. vnde Augustinus: Tu factus es peccati tuus defensor, quomodo erit Deus liberator? Vt sit ipse liberator, & tu esto accusator.

¶ De stultitia illius, qui peccatum suum defendit.

QVINTO potest valere ad detestationem huius peccati, si ostendatur multiplex eius stultitia, qui peccatum suum defendit. Et primo stultus est talis, quia ipse defendit pessimum hostem quem habet. Peccatum ostenditur esse pessimus hostis, quem homo habeat, ex hoc quod nullus alius hostis, nec homo, nec diabolus potest nocere homini, si ab hoc hoste sibi cauerit. Grego. Nulla

Nulla enim nocebit aduersitas, si nulla dominetur iniquitas. ¶ Secundo vero stultus est, qui defendit peccatum suum: quia cum abyssus miseriæ abyssum inuocet misericordiæ, ipse debuit misericordiam suam plenè exprimere, ut amplius misericordiam Dei posset mouere: ipse vero miseriã attenuat, quasi nolit quòd miseria sua misericordiam Dei moueat. Non sic faciunt pauperes qui eleemosynas volunt impetrare, imò paupertatem & infirmitatem, si quã habent, hominibus denudant. ¶ Tertio, stultus est, quia non vult manifestare in curia misericordiæ peccatũ suum, & reseruat illud in foro iustitiæ, vbi manifestabitur ad penam quod non vult manifestare ad veniam. ¶ Sexto, potest valere ad detestationem huius peccati, si ostendatur in illis magna peruersitas qui peccata sua defendunt. Peruersitas vero eorum patet ex hoc, quòd illud quod Deus persecutus est vsque ad mortem propriam, scilicet peccatũ, sicut ostensum est in principio Summæ, ipsi defendere volũt ad læsionem propriæ conscientiæ, & vsque ad offensam: cum tamen omnes creaturæ peccatum debeant persequi tãquam opus diaboli, & tãquam illud quod solum indecens est, in mũdo isto. ¶ Septimo, potest valere ad detestationem huius peccati, si ostendatur ingratitude eorum, qui peccatum suum defendunt. Ingrati vero omnes tales sunt Dei misericordiæ & bonitati, dum beneficium ipsius volunt attenuare. Bonitatis diuinæ beneficium attenuat, qui culpam suam diminuendo beneficium remissionis quodam modo diminuit. Vnde in Sp̃ritum sanctam videtur peccare, cui bonitas attribuitur. Ad detestationem etiam huius peccati potest facere hoc, quòd illi, qui peccata sua defendunt, in culpa sua ipsum Deum inuoluere volunt. vnde super illud Gen. 3. Vocem tuam audiui in paradiso. dicit Greg. Proprium est, peccantibus Deo velle attribuere. vnde accusantur, quòd inde est, quia sic peccauit homo, cũ vellent esse par Deo, liber scilicet sicut ille ab omni dominio: quoniam ergo illi in maiestate esse non potuit, in peccato sibi parem cum facere contendit: imò vult eum ostendere nocentem, se autem innocentem & super illud: Nolite inique agere. dicit glossa: Malum est peccare, & peius est perseuerare, perniciosius est, in Deum defendendo culpam suam proicere. Ad detestationem etiam huius peccati videtur facere, quòd Dauid videtur specialiter petere custodiam ori suo, propter peccatum istud. vnde in Psal. Pone custodiam ori meo, & subdit: Non declines cor meum in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis. Non declines, id est, declinare non permittas. Excusationes vero in

peccatis dicuntur verba malitię: vel quia sunt contra bonitatem Dei, dum beneficium Dei volunt attenuare: vel quia ille qui excusat se, Deum vult infamare; dum culpam suam in Deum vertitur refundere: vt Adam Genes. 3. quando dixit domino: Malum quam dedisti mihi sociam, dedit mihi de ligno, & comedi. Quia ipse defendit quod omnes persequi deberent, peccatum scilicet.

¶ De diuersis modis excusandi peccatum.

Et notandum quod multis modis solent homines peccatum excusare vel defendere. Alij propter infirmitatem carnis contra illud Eccl. 5. Ne dederis os tuum, vt peccare facias carnem tuam. Alij multitudine peccantium, iuxta illud Eccl. 32. Peccatum homo vitabit correctionem, & secundum voluntatem suam ueniet comparatione. Illis vero, qui se excusant in multitudine peccantium, dici potest illud: Non minus ardebunt qui cum multis ardebunt. Imo maior ignis erit secundum quod plura ligna erunt in igne: quia secundum ligna syluę exardescet ignis, vt legitur Eccl. 28. Contra hunc modum excusationis est illud Eccl. 33. Non sequeris turbam ad faciendum malum. Turbam sequitur qui eam imitatur. Et Eccl. 7. Ne pecces in multitudine dicitur. Alij vero excusant se per nobilitatem suam, qui magis de decus faciunt nobilitati suę, quando rei vilissimę & immundissimę de ea scutum faciunt. Immundissima res est peccatum. Turpius est nobilitate sua peccatum defendere, quam si alius miles clypeo suo vile sterquilinum protegeret. Alij vero excusant se per inuentum suam, qui videntur dicere, quod inuentum suam a diabolo teneant, cum credant diabolo in inuentum esse seruendum.

¶ De peccato periurij, & de duabus speciebus eius. CAP. 111

Equitur de peccato periurij. Et notandum quod duę sunt species periurij. Vna est iuratio peruersa, alia est iuramentum transgressio. Ad derestationem vero secundę speciei periurij notandum est quod ille qui iuramentum licitum facit, ipse quale iuramentum ad collum suum ponit, iuxta illud Prover. 6. In laqueo est verbis oris tui, & captus propriis sermonibus. Quādo vero iuramentum licitum transgredieretur, ipse laqueo illo quale in manibus se strangulat. Potius expediret ei quod solummodo iuramentum irritum esset, & quod laqueo ad collum suum posito ipse strangularetur, quam quod iuramentum licitum transgredieretur.

¶ De duodecim qua debent retrahere hominem a peccato periurij.